

øvrige Del af Befolkningen paa den anden. — Taleren gennemgik de af Det frie Folkeparti i Samlingens Løb forelagte *Lovforslag*. Herved havde Partiet lagt sit Lod i Vægtskaalen til Fordel for en sund og naturlig Udvikling, og her var virkelig gjort et alvorligt Forsøg paa at vise Vej ud af Uføret; men Forslagene var blevet afvist, til Dels paa en haanlig Maade. — Det havde interesseret Taleren at høre Hartvig Frisch's Udtalelser om, at en Løsning af Arbejdsløshedsproblemet var afhængig af Landbrugets Beskæftigelsesmuligheder, og at Kapitalen alt for længe var sluppet fri for Krisens Byrder; dette var i Virkeligheden helt ny Tale fra Socialdemokratiets Gruppeformand, og hvis Taleren gennem sine Indlæg i Forhandlingen havde bidraget til denne Indstilling, kunde det kun glæde ham.

Hans Hansen (Rørby) [D. R.] havde svært ved at finde Linier i Lovgivningsarbejdet og mente, at Vælgerne havde endnu vanskeligere ved at følge og forstaa deres Repræsentanter. Den »*Ordningspolitik*», Socialdemokratiet nu førte, var kun en Afskrivning af de Konservatives Opfattelse, en Politik, der tvang Forbrugerne og især de fattige til at betale Aagerpriser, som gik i Lommen paa forholdsvis faa Menesker. Der havde aldrig været ført en saa udpræget Monopol- og Kapitalistpolitik som nu, og der var aldrig ført en saa haardhændet Politik over for Arbejderne; thi det nyttede ikke at fremme Sociallovgivningen, naar man samtidig forfalskede Varepriserne. Retsforbundet var gaaet skarpt imod og vilde fremdeles vende sig mod en Politik, der gik ud paa at give Tilskud til Produktionen, medens Partiet ikke var imod at afbøde Ulykkerne for arbejdsløse, gamle og syge, som under det herskende Fordelingssystem maatte skønnes at være ude af Stand til at skaffe sig det fornødne til Livets Ophold. — *Kommunernes økonomiske Stilling* var nu haabløs og Skatte- restancerne rent forfærdende, og *Landbruget* var naaet til den yderste Grænse, saa at det ikke var mærkeligt, at der blandt danske Landmænd var opstaaet en Bitterhed, der gav sig stærkt synlige Udslag. Spørgsmaalet var nu, om Landbruget og dermed det danske Folks Fremtid skulde prisgives den Udytning, som L. S.-Bevægelsen rejste sig imod. Den Opgave, der paahvilede den nedsatte *Skattekommission*, var i Virkeligheden ikke mindre end den, som de to Kommissioner for halvandet Hundrede Aar siden blev stillet over for. Vilde man nu bryde det Aag, hele Folket sukkede under, og løse Jordspørgsmaalet, afskaffe eller i hvert Fald nedsætte Toldbeskyttelsen og Statsreguleringen? Gennem de kunstige Ordninger havde man kun opnaaet at befæste og sikre Rentekravet og i bedste Fald at faa Ejendomspriserne til at stige, til stor Skade for Landboudommen, men til stor Støtte for Kapita-